

Efter Stillingen i Folkethinget f. T. maa det vel erkjendes, at denne min Betragtning ikke i Diebliffet har nogen praktisk Betydning, men kun væsentlig er en personlig Medegjørelse, en personlig Protest imod Bestræbelserne for „Forslig“ med Ministeriet paa det angivne Grundlag. Men selv saaledes forstaaet, er man vel neppe kommen saavidt i Forargelse over, at Nogen endnu kan hævde et Standpunkt, som en Gang var hele Demokratiets, at han skulde mene mig personlig uberettiget til at fremsætte en saadan Protest. Valgdagen har dog endnu ikke godkjendt Vendingen i Politiken efter sidste Valg, og først — dersom dette sker, og Ministeriet og Folkets Flertal har fundet hinanden, behøve vi, der have en anden Mening, at bøie os for den fuldendte Kjendsgjerning, for derefter at overveie, hvorledes vi kan tage op paa ny Bestræbelserne som fra 50 Aar tilbage — for at vinde en fri Forsatning, i Stedet for den, der saaledes nu med Ministeriet Estrups Seir forsvinder.

Der er fremsat den Anskuelse, at denne politiske Opfattelse er uforenelig med „Forhandlingstaktiken“. Dersom denne „Taktik“ var enstydig med Nederlagets, vilde denne Indsigelse være begrundet. Men dette skulde jo ikke være Meningen. At Folkethinget „arbejder“, at det gennemfører under et fungerende Ministerium, hvad der kan gavne Folkets Sag, at det lægger Reformarbejde til Rette for kommende bedre Tider — skulde man ikke kunne gjøre dette, uden at opgive Kampen for det, hvormod Striden gjælder eller rettere gjaldt? Særlig har man fundet det meningsløst at ville behandle Finantslovsforslaget, naar man ikke vilde give Ministeriet Estrup det. Jeg holder imidlertid for, at en Behandling af Finantslovsforslaget, naar man derigennem indgaaende undersøgte, kontrollerede og kritiserede den finantsprovisoriske Styrelse vilde kunne bære god Frugt, og da man dog ikke i sin Pessimisme kan være ganske overbevist om Umuligheden af, især hvis Demokratiet havde villet virke i den Retning, at det Dieblif kunde indtræde, da Statsraadet foretraf et Ministerkifte fremfor at forøge Finantsprovisoriernes talrige Hær, vilde det i saa Fald ikke være uden Nytte, at Arbeidet paa et Finantslovsforslag regelmæssigt var fremmet i Folkethinget. Nei, disse Undskyldninger for den forandrede Politik kan der ikke tillægges nogen Vægt.

Med Hensyn til min Stilling til den specielle Behandling af Lovforslaget og til de af mig særlig stillede Ændringer, forbeholder jeg mig nærmere mundtlig Begrundelse.

Aberg. Berg. Boysen. Busk. Clausen. Dam. Dinesen.
Formand.

S. Hansen (Evensbg. N. 2. B.), Holstein=Vedreborg, Hørup.
Sekretær. Ordfører.

N. S. Larsen. Scharling. Tauber. Thomsen. Tuttein.
